

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/42/2023
Identifikačné číslo spisu:	6121404158
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6121404158.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: Ručiteľ s.r.o, so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 46 745 556, zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKAT-S, spol. s r.o., so sídlom Konventná 9, Bratislava, IČO: 35 948 540, proti žalovanému: BMX klub Rača, občianske združenie, so sídlom Hečkova 3, Bratislava, IČO: 30 808 774, zastúpenému advokátom Mgr. Vladimír Šárnik, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B3-25Cb/189/2021, o zaplatenie 655,20 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2023 č. k. 1Cob/124/2022-160, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 26. januára 2023 č.k. 1Cob/124/2022-160 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), vo výroku I. potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 23. mája 2022 č.k. 25Cb/189/2021-112 (ďalej aj „uznesenie súdu prvej inštancie“) v napadnutom výroku III. o nároku na náhradu trov konania. O trovách konania rozhodol odvolací súd tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

2. Odvolací súd v napadnutom uznesení uviedol, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa a ani existenciu výnimočných okolností, ktorých naplnenie by odôvodňovalo aplikovanie ustanovenia § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania.

Odvolací súd ďalej dôvodil, že ani tvrdenie žalovaného o nesplatení pohľadávky žalobcu nie je dôvodom na uplatnenie uvedeného ustanovenia. Žalovaný mal dostatok času na splnenie svojho záväzku v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, ktorý namietajúc, že absentuje výzva na zaplatenie, mal považovať za kvalifikované uplatnenie práva žalobcu na zaplatenie. Rovnako mal žalovaný dostatočnú vedomosť z predchádzajúceho právoplatne skončeného konania o tom, že pozemok žalobcu bezdôvodne užíva a v akej výške sa bezdôvodne obohacuje. Skutočnosť, že žalovaný si svoje nároky uplatnil viacerými žalobami nemožno považovať za výnimočnú okolnosť, ani za okolnosť hodnú osobitného zreteľa, keďže je plne logický a dôvodný postup veriteľa, keď si pohľadávku vzniknutú vždy v určitom časovom úseku uplatňuje postupne jednotlivými žalobami a nie podľa predstáv dlžníka si podanie žaloby ponecháva spolu s ostatnými prípadnými nárokmi (ktoré ani nemusia vzniknúť) na koniec premĺčacej lehoty. Zároveň podmienkou podania žaloby na súd nie je doručenie výzvy veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy dlžníkovi.

3. Odvolací súd konštatoval, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku v napadnutej časti vecne správne, keď je zrejmé, že žalovaný uhradil pohľadávku žalobcu po podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu, čím procesne zaviniel zastavenie konania. V danom prípade žalovaný neuviedol žiadny dôvod späťvzatia žaloby, ktorý by mal pôvod v správaní a v konaní žalobcu, ani iné konanie žalobcu, resp. taký dôvod, ktorý by bol hodný osobitného zreteľa, alebo existenciu výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali, aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnuté uznesenie v časti výroku III. súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne potvrdil.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil § 420 písm. f) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil.

5. Žalovaný v dovolaní zopakoval priebeh sporu a závery vo veci konajúcich súdov. Podľa presvedčenia dovolateľa je záver odvolacieho súdu uvedený v bode 14 odôvodnenia napadnutého uznesenia nelogický. K uvedenému názoru uviedol, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy celého konania, t.j. aj trovy upomínacieho konania, v ktorom si žalobca uplatnil nesplatenú pohľadávku. Žalobcovi tak odvolací súd priznal nárok aj na náhradu trov upomínacieho konania, tvrdiac, že žalovaný nezaplatil pohľadávku do 15 dní po doručení platobného rozkazu. V tejto súvislosti arugumentoval, že trovy upomínacieho konania však vznikli už pred vydaním platobného rozkazu, t.j. pred splatnosťou pohľadávky, takže žalovaný logicky ich vznik nijako nemohol zaviniť. Žalobca sa svojvoľne rozhodol žalovaného na zaplatenie pohľadávky nevyzvať, ale uplatniť si nesplatenú pohľadávku v upomínacom konaní. Žalobca tak sám vyvolal vznik neúčelných trov, ktoré odvolací súd nelogicky dáva na ťarchu žalovanému. Žalovaný pritom podal dôvodne aj odpor, keďže platobným rozkazom bol zaviazaný k zaplateniu úrokov z omeškania z nesplatení pohľadávky. Odvolací súd nesprávne na vec aplikoval § 257 CSP. Žalovaný sa od počiatku domáhal aplikácie ust. § 256 CSP, nie § 257 CSP. Žalovaný totiž nežiadal iba to, aby žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania, ale žiadal, aby bola náhrada trov konania naopak priznaná jemu. Podľa názoru dovolateľa žaloba ku dňu podania nebola dôvodná, pretože bola predčasná. Žalovaný síce zaplatil pohľadávku po podaní žaloby, ale práve preto až vtedy, lebo až po doručení platobného rozkazu sa stala splatnou. Dovolateľ má za to, že priznať náhradu trov konania žalobcovi, ktorý žaluje nesplatenú pohľadávku, predstavuje zrejmu nespravodlivosť. Nárok na náhradu trov konania má byť priznaný až za tie úkony, ktoré boli vykonané po tom, ako sa pohľadávka stala splatnou a žalovaný ju nezaplatil. Žalovaný pritom odpor podal nielen dôvodne, ale aj účelne, namietal ním totiž aj úroky z omeškania, na ktoré logicky nemohol vzniknúť nárok za obdobie pred splatnosťou pohľadávky, ako si ich uplatňoval žalobca.

Vzhľadom na uvedené je podľa tvrdenia dovolateľa napadnuté uznesenie odvolacieho súdu extrémne nespravodlivé a formalistické, založené na svojvoľnom sebaobmedzení sa súdu v posudzovaní veci. Nie je pravdou, že by súd nemohol skúmať dôvody, ktoré žalobcu viedli k späťvzatiu žaloby. Naopak, súd je povinný tieto dôvody skúmať a zohľadniť, inak totiž nemôže spravodlivo posúdiť, kto zavinil zastavenie konania.

6. Dovolateľ odvolaciemu súdu ďalej vyčítal, že sa vysporiadal nielen formalisticky, ale úplne nelogicky a svojvoľne s námietkou žalovaného, v rámci ktorej namietal účelové podávanie ôsmich návrhov na vydanie platobného rozkazu, ktoré sa týkali období bezprostredne po sebe nasledujúcich. Dôvodil, že rozdelenie jedného nároku do množstva žalôb, dokonca podaných súčasne, je podľa jeho názoru zjavnou šikanou a takýto postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi.

7. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, pričom podľa jeho názoru vymedzený dovolací dôvod neobstojí, pretože napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo jasne a zrozumiteľne odôvodnené v rozsahu, čo sa v prípade zastavenia konania posudzuje, teda že sa posudzuje otázka zavinienia zastavenia konania výlučne z procesného hľadiska, a nie hmotného práva. Odvolací súd poskytol žalovanému odpoveď, že dôvody týkajúce sa hmotného práva v prípade procesného vnímania zavinienia zastavenia konania sú irelevantné. Odvolací súd sa zaoberal aj tým, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili priznaniu práva na náhradu trov konania žalobcovi. Vo vyjadrení ďalej uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne obstoí, pretože poskytuje jasnú odpoveď na to, prečo odvolací súd náhradu trov konania žalobcovi priznal. Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

9. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu ako žalovanému odvolací súd mal nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odvolací súd priznal náhradu trov konania žalobcovi, ktorý však žaloval nespltnú pohľadávku, čo predstavuje zrejmú nespravodlivosť, ktorá zakladá arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ v tejto súvislosti argumentoval, že pokiaľ veriteľ žaluje nespltnú pohľadávku, nepatrí mu nárok na náhradu trov konania za úkony vykonané v konaní pred splatnosťou pohľadávky, pričom odvolací súd sa s danou argumentáciou riadne nevysporiadal. Ďalej dovolateľ uviedol, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nereagoval na námietku o šikanóznom výkone práva a porušení dobrých mravov tým, že došlo k rozdeleniu jedného nároku do množstva žalôb, podaných súčasne, čo dovolateľ považuje za zlomyseľné obťažovanie v rozpore s dobrými mravmi.

10. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie uznesenia, ktoré vlastne neobsahuje rozhodnutie v merite veci, je aj podľa zákonom upravených podmienok stručnejšie, ako zákon vyžaduje pri odôvodnení rozsudku (porovnaj napr. § 220 a § 236 CSP). Aj pri stručnejších dôvodoch, ktoré môžu niektoré rozhodnutia obsahovať, je však podmienkou pre naplnenie práva na spravodlivý súdny proces, zrozumiteľnosť a celková presvedčivosť týchto dôvodov. V prípade odvolacieho rozhodnutia, i keď by rozhodoval formou uznesenia, platí § 393

ods. 2, 3 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní,

prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté.

To znamená, že odvolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, sa môže v odôvodnení obmedziť

len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť

na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Platí však aj to,

že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať

s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane

(napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinstančné

a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinstančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne

aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

11. Dovolací súd posúdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu komplexne

aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek. Odvolací súd dostatočne vysvetlil,

aké skutočnosti má súd posudzovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania

v prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia žaloby. V bode 14 odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že „pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim

nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu,

je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania

sa žalovaného k požiadavkám žalobcu, resp. inak povedané vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené.

Ak je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom, či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom

je možné nachádzať súvislosť, a teda aj procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu

k žalobnej požiadavke (petitu). Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku, alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný, alebo nie.“ Dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa kritériá zrozumiteľného

a presvedčivého rozhodnutia, teda rozhodnutia, ktoré spĺňa kritériá spravodlivého súdneho procesu.

Odvolací súd vysvetlil, ktorému subjektu sa v danom prípade priznáva nárok

na náhradu trov konania, tiež vysvetlil, podľa akých kritérií sa pri rozhodovaní riadil a tiež uviedol, z akých dôvodov považoval žalovaného za stranu sporu, ktorá procesne zavinila zastavenie konania.

12. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že prijaté závery obsiahnuté v napadnutom uznesení odvolacieho súdu, sa zhodujú s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

V tejto súvislosti dáva súd do pozornosti napr. uznesenie najvyššieho súdu z 29. mája 2014, sp. zn. 7MCdo/1/2014, z ktorého vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (podporne uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Sžo 225/2010). Rovnako tak v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 09. januára 2024

sp. zn. IV. ÚS 1/2024, pri rozhodovaní o náhrade trov zastaveného konania musí všeobecný súd vychádzať zo zásady zodpovednosti za zavinenie, ktorá je zakotvená v § 256 ods. 1 CSP. Jej podstata spočíva v sankcionovaní procesnej strany, ktorá svojím procesným konaním zavinila zastavenie konania, tým, že je povinná nahradiť trovy konania protistrane.

Zavinenie sa pritom posudzuje prísne zo stránky procesnoprávnej, nie hmotnoprávnej. Všeobecný súd teda neposudzuje dôvodnosť podanej žaloby, vecnú legitimitáciu

či iné okolnosti hmotnoprávnej povahy. Pre posúdenie zavinenia zazastavenie konania

pri späťvzatí žaloby sú významné len okolnosti, za ktorých došlo k späťvzatiu.

Z uvedeného vyplýva, že kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana žiadala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana vzala žalobu späť. O uvedených záveroch svedčí aj konštatovanie obsiahnuté

v ods. 24 nálezu Ústavného SR č. k. II. ÚS 569/2017-46, podľa ktorého „možno

vo všeobecnosti uviesť, že odporca procesne zaviní potrebu späťvzatia návrhu a následného zastavenia konania spravidla vtedy, keď sa po podaní návrhu rozhodne navrhovateľov nárok uspokojiť.“ Pokiaľ teda v danom prípade musel žalobca žalobu zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je vecne správne konštatovanie, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania, v dôsledku čoho trovy žalobcu znáša žalovaný.

13. Odvolací súd k námietke žalovaného, podľa názoru ktorého nebol pohľadávku žalobcu povinný zaplatiť pred jej splatnosťou, t.j. že žalobca žalovaného nepožiadaval o úhradu pohľadávky pred podaním žaloby na súd, v dôsledku čoho bola žaloba (návrh na vydanie platobného rozkazu) podaná predčasne uviedol, že „žalovaný neuhradil pohľadávku v lehote jej splatnosti, t.j. v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, doručenie ktorého mohol považovať za výzvu na plnenie v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný uhradil dlžnú pohľadávku až 7 mesiacov po doručení platobného rozkazu, t.j. evidentne po jej splatnosti.“

14. V napadnutom uznesení odvolací súd posudzoval i prípadnú aplikáciu § 257 CSP

a nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa a ani existenciu výnimočných okolností, ktorých naplnenie by odôvodňovalo aplikovanie ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania. Podľa odvolacieho súdu s názorom, ktorým sa dovolací súd stotožňuje, „ani tvrdenie žalovaného o nesplatení pohľadávky žalobcu nie je dôvodom

na uplatnenie uvedeného ustanovenia. Žalovaný mal dostatok času na splnenie svojho záväzku v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, ktorý namietajúc,

že absentuje výzva na zaplatenie, mal považovať za kvalifikované uplatnenie práva žalobcu

na zaplatenie. Rovnako mal žalovaný dostatočnú vedomosť z predchádzajúceho právoplatne skončeného konania o tom, že pozemok žalobcu bezdôvodne užíva a v akej výške sa bezdôvodne obohacuje.“

15. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že v prípade ak veriteľ žaluje nesplatenú pohľadávku, nepatrí mu nárok na náhradu trov konania za úkony v konaní vykonané pred splatnosťou pohľadávky, dovolací súd uvádza, že rozsah a konkretizácia úkonov, za ktoré bude v konečnom dôsledku priznaná náhrada trov, teda v akej konkrétne výške bude náhrada trov priznaná, bude ešte predmetom rozhodovania súdu. Napadnutý výrok o nároku

na náhradu trov konania sa týka len priznania nároku na náhradu všetkých účelne vynaložených trov na uplatnenie, či bránenie práva, bez ich konkretizácie, preto táto námietka nie je v tejto časti konania opodstatnená. Konkrétnu výšku, špecifikáciu úkonov, za ktoré

sa náhrada priznáva, či výdavkov na trovy oprávnenej strany sporu, súd určí

až v samostatnom uznesení vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 a § 263 ods. 1 CSP, kde by sa mal s touto žalovaným vznesenou argumentáciou súd vysporiadať.

16. K námietke dovolateľa o šikanóznom výkone práva a porušení dobrých mravov

zo strany žalobcu tým, že došlo k rozdeleniu jedného nároku do množstva žalôb, podaných súčasne, čo dovolateľ považuje za zlomyseľné obťažovanie v rozpore s dobrými mravmi, dovolací súd uvádza, že

CSP v čl. 5 upravuje, že zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné

a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným priet'ahom

v konaní. Ústavný súd SR v náleze IV. ÚS 195/2012 uviedol, že „takúto námietku by však bolo možné považovať za dôvodnú iba v prípade, ak by išlo o zneužitie práva, t.j.,

ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanózný výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený.“ Predmetná žaloba však bola de facto žalobou dôvodnou, keďže

ňou uplatnenú pohľadávku žalovaný v priebehu konania uhradil. Na takýto prípad čl. 5 CSP určený nie je (podporne uznesenie najvyššieho súdu z 29. februára 2024

sp. zn. 4Obdo/30/2023). Záverom k predmetnej námietke dovolací súd konštatuje, že neostojí ani tvrdenie dovolateľa, podľa ktorého odvolací súd nereagoval na námietku o šikanóznom výkone práva a porušení dobrých mravov, keďže odvolací súd sa zaoberal vznesenou námietkou v bode 15 odôvodnenia napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že „skutočnosť, že žalovaný si svoje nároky uplatnil viacerými žalobami nemožno považovať za výnimočnú okolnosť, ani za okolnosť hodnú osobitného zreteľa, keďže je plne logický a dôvodný postup veriteľa, keď si pohľadávku vzniknutú vždy v určitom časovom úseku uplatňuje postupne jednotlivými žalobami a nie podľa predstáv dlžníka si podanie žaloby ponecháva spolu

s ostatnými prípadnými nárokmi (ktoré ani nemusia vzniknúť) na koniec premlčacej lehoty. Zároveň podmienkou podania žaloby na súd nie je doručenie výzvy veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy dlžníkovi.“

17. Záverom dovolací súd zdôrazňuje, že to, či právne závery odvolacieho súdu uvedené

k jednotlivým námietkam strán sporu sú správne alebo nie, je možné preskúmať len podľa

§ 421 CSP, avšak len v prípade, že je dovolanie podané z tohto dôvodu voči konkrétnemu napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné. Žalovaný však v predmetnej veci tento dôvod prípustnosti dovolania neuplatnil.

18. Najvyšší súd svoje závery založil na právnych názoroch vyjadrených v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach pod sp. zn. 1Obdo/42/2023, 5Obdo/20/2023, 4Obdo/30/2023 a 5Obdo/17/2023.

19. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP nedošlo a z toho dôvodu dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.